

BRUMAR

poeti români contemporani

lia faur

poeme pentru fluturi bolnavi

lia faur

poeme pentru fluturi bolnavi

Editor: Robert Șerban
Copertă și paginare: Camelia Dogioiu
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300050 Timișoara, str. A. Popovici 6
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

lia faur

poeme pentru fluturi bolnavi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

B R U M A R
Timișoara, MMXIII

La capătul zilei

adormim în fiecare zi
unul cu capul la picioarele celuilalt
picioarele mele se întind până înspre gâtul tău
îți intră prin omoplați și se topesc
încet ca o felie de unt
îți pleci capul peste genunchii mei înfloriți de cicatrici
pe care le numeri și le cureți
de pământ și de frunze
viermișorii mici și-au făcut cuib între ligamente
și torc cum torc pisicile lângă cuptor
îți întinzi și tu picioarele prin mine
sunetul cuplării unui mecanism lăptos
ce se lasă înțeleș doar cu ochii închiși
dispărem unul în celălalt ca inelele de la circ
închide ochii la loc peste unghiile mele
să devin embrion apoi făt
și să mă nasc acolo alta

Simplu poem

circulă o poveste despre o femeie
se spune că femeia aceasta e nebună și strigă
la colțuri de stradă prin biblioteci în birturi și cafenele
oamenii se opresc să privească fenomenul
s-au învățat cu protestele pentru aur copii câini și pisici
câțiva rămân să o vadă cum își sfâșie cămașa
alții îi fac poze cu telefonul mobil
sau înjură pe poeții bețivi și curvari
femeia își dezvelește sânii albi și mustoși
lângă peretele cu tencuiala căzută
lumea se așteaptă să vadă ceva
poate o hologramă scriind Ave Maria
dar ea se tăvăleşte în praful asfaltului
ca Isus să poată scrie cu degetul pe spinarea ei
spinarea ei care seamănă tot mai mult cu a unui pește
despicat
cuvintele care i se vor imprima în carne
și în carnea cărnilor ce se va naște din ea
cineva strigă din spatele unei porți
binecuvântați această femeie
care vomită la cea mai ușoară schimbare a vremii
deasupra capacului ridicat
și bea votca Smirnoff simulând stări amnezice
apoi cineva strigă din spatele unui zid
binecuvântați această femeie
care naște copii vii și morți deopotrivă

și moare în aceeași zi cu fiecare din ei
ultima voce este a celui care-l aduce pe Isus
binecuvântați-o sau lăsați-o
să se binecuvânteze singură
pe această femeie

Sentiment de izaură

aseară un fluture s-a ascuns într-un pantof străin
nici măcar nu era pantoful meu
revin nopțile de iarnă în care nu se întâmplă nimic
doar ninge și oamenii privesc pe geam
mai des ca de obicei
în vecini în fiecare noapte e muzică
pe mine nu m-a învățat nimeni să cânt
sau să iubesc
nu am auzit acest cuvânt
decât pe buzele unei izaure de ecran
l-am căutat în mine
și l-am simțit doar
cum frumos mi s-a dezlipit dintre coapse
a curs și-un firicel de sânge
dar nimeni nu l-a văzut
nici nu l-a auzit
l-am simțit doar eu
s-a absorbit repede
cu puțină sugativă din penar
și n-a ieșit pe gură
doar s-a lăsat scris
pe o filă de caiet dictando

Strigăt de seară

seara aceasta seamănă cu serile de la Sibiu
când se lăsau ciorile peste plopii de pe malul Cibinului
apoi totul se înnegrea și liniștea devenea
obositor de stridentă
înveți cum e să trăiești sub un cer plin de ciori
și aluneci spre baie ca pe acoperișuri de sticlă
ciugulind fără rost în oglindă propriu-ți chip
nu-ți mai vine nici să iubești
nici să cânți
nici să-ți mănânci porția de mere
care te poate face fericit
ciorile îți ciugulesc din ce în ce mai aproape creierul
simți doar că în jur lipsește ceva
să-ți înfunde nările ca unei fiare turbate înaintea îm-
perecherii
decorul nu mai e de mult același
nici seara nu e aceeași
lipsește ceva dar ne iubim ca și cum am fi acolo
sub același cer

Peisaj marin

chiar dacă marea e marea
e atâta liniște în jur când buzele tale
de faraon îmbălsămat în alge și nisip
nu spun nimic
a început să picure și e atâta liniște
doar buzele ca ale unui pește
prind a se rotunji în vocale
deasupra ta cuvintele cad
cum cad baloanele mari de săpun
te ating ușor și se sparg
vocile noastre au încetat la căderea serii
e amurg și peste noi se-alintă pescărușii
bat din aripi ca niște aeroplane uriașe
ai putea crede ca suntem pe o plajă
fericiți în arșița verii
ai putea crede că ne-a acoperit nisipul divin
din cap până-n picioare
și că dragostea acum se inventează
cu baloane de săpun în loc de cuvinte

Amnezia zilei de azi

închid ochii să mă pot afunda
repede în noapte
mă așteaptă seară de seară
ca o aventură până la răsărit
mă așez cuminte sub plapumă și aștept
cu ochii închiși
nu mă visez niciodată pe mine
lipsesc mereu din cadru
mă chircesc când văd ce se poate întâmpla în fața ochilor mei
și mă strâng ca un fetus cu genunchii la gură
mă invadează adesea ciuperci otrăvite
și mă lupt cu propriul trup să rămână
indiferent la trezie
cerul e încă înstelat deasupra celui din urmă etaj
deasupra mea e cerul altuia și tot așa
mă lupt să nu ajungă lumina la mine
lumina zilei ce vine îmi va învineți trupul
și mă voi lovi de ea
ca un orb de pereți și de obiecte necunoscute
în urma atingerii lamelor uriașe
sângerez
și rămân urme adânci până-n gingii
iar dinții-mi cad unul câte unul
ca unui copilaș și gingiile sclipesc atunci
lucioase la soare
se încleștează într-un strigăt surd

lamele
niște picioare de insectă uriașă
oriunde m-aș duce
mă crestează cu spini tăioși
orice aș spune
îmi fac limba să sângereze

Cuvintele ce s-au spus

rostesc zilnic cuvinte
cu oamenii
cu pisicile și câinii
le găsesc și le arunc
le găsesc și le arunc
uneori le dăruiesc ambalate cu gust
aș putea țese un covor zburător
din resturi de fraze
din puncte
din virgule și semne de întrebare
în urma lor eu nu mai sunt aceeași
trupul mi se golește
ca un balon dezumflat
pielea uscată de prințesă contemporană
într-un sarcofag modern
nu mai prezintă interes pentru nimeni
în urmă rămân jumătăți de litere ciuntite
picături negre rotunde
curbate ca lipitorile
de care-mi feresc piciorul
pentru că ele nu mai pot deveni ceea ce-au fost
nu mai pot închipui ceea ce s-a spus

V de la viu

e târziu să mai vorbesc despre cum
în fiecare anotimp mă îndrăgosteam
și cum țâșneau din unghiile mele
ca niște șerpi cumiți și îmbietori
căi lăptoase de stele
ce puteau împresura lumea până la poli
părea să fie dragoste și părea să fie bine
am fi putut rămâne atât de fericiți
înghesuiți printre stâncile de astă-vară
amnezici și lipicioși ca melcii
încleiați printre cioburi tăioase
ca stâncile de pe fundul mărilor
suntem neputicioși noi doi atât de singuri
și ne îmbolnăvim incurabil
ca oglinda unui lac peste care se înmulțesc algele
organele ne cresc departe unul de altul
și nu ne vom apropia niciodată definitiv
să evităm pe cât posibil moartea
o dragostea mea cum ne vor crește
branhii și solzi dar nu și aripi

Bărbatul anonim

el e același în fiecare noapte
și eu sunt aceeași în fiecare noapte
peste tot numai mâini și respirație
peretele se macină încet
cu zgomot de cari
cum se lasă întunericul începe să sfârâie
el atinge cu toată talpa podeaua
și se urcă ușor lângă mine
ca o femeie
picioarele lui îmi ating picioarele
brațele lui mă cuprind în timp ce eu gem ușor
și mă întind cu mișcări de felină
mă rostogolesc și revin
tremur ca o fiară speriată
el mă cuprinde și mă alintă
în brațele lui de bărbat
și se preface că așteaptă
dimineața

Poem pentru pești

îți scriu și astăzi
îți scriu în fiecare zi
pentru că fiecare zi e ultima din acea zi
scrisori albe înnodate pe lângă bețe de lemn
care flutură transparent în lumina lămpii
fluturi cu aripi uriașe
se prind pe geamul tău dinspre noapte
și lasă amprente de praf cenușiu
tu n-ai să citești nici astăzi nici mâine
și n-ai să răspunzi niciun rând
pentru că vrei ca totul
să se fi sfârșit
e prima zi când îmi fac siesta plângând fără motiv
pe marginea patului
e prima zi când îmi fac siesta
de fapt
fluturii de noapte se scurg
fără niciun farmec de fluture nicio grație de aripi
praf doar praf cenușiu
pe geamul de sticlă

Poem estival

el e și acum acolo unde l-am lăsat
întins pe o plajă departe citind
cu pălăria de pai
el mă așteaptă până îmi termin serviciul
și mă voi întoarce pentru a continua dragostea
începută astă-vară
el e acolo așa cum îl știu
un bărbat frumos și puternic în soarele mării și viu
care înoată printre pești și alge
printre pelicani și pescăruși
scoici și smochini
e bărbatul pe care mi-l aduc în vis uneori noaptea
și mi-l închipui uneori ziua
el e bărbatul care iubește femeile de pe alte plaje
dar rămâne cu gândul fidel la plaja de astă-vară
mă visează în fiecare femeie
pe care o întâlnește în avion
pe stradă sau la bibliotecă
își închipuie că sunt eu caldă
cum mă știe
neastâmpărată și dulce
cu șalul albastru strâns în jurul capului
îmi sărută călcâiul în vis
și nu pricepe nimic din vorbele mele
rădem fiecare în gândul celuilalt
el e bărbatul meu uitat pe o plajă departe
iar eu - femeia

Descântec de femeie

în ce să mă îmbrac să înțelegi că
te iubesc pe tine cu toți fluturii de pe lume
proaspăt ieșiți dinomidă
cu toate ierburile bătute de vânturi în amurg
cu toată floarea de piersic udată de roua nopții ?

Înainte de sfârșit

tu esti bărbatul care se teme
că ziua de mâine va fi prea departe
să-l mai poată atinge
te îmbraci atunci în cămașă albă
și calci peste cioburi ca un fachir
cu plasa de fluturi în mână
mirese căzute prin crengi îți fluieră
cântece de călătorie
pe când
din pieptul tău spre seară cresc iriși
ce-i pasc cai uneori albi și negri
fluturi se scutură pe deasupra ta
ca un polen și când îi strigi
din gură îți ies fluturi și alți fluturi
ușor te-nchizi cu irișii albaștri
și-ai vrea să pleci
ești plin de fluturi

Alt poem de dragoste

în așteptarea ta cineva rostește încet
un poem nordic de dragoste
cuvintele se amestecă
precum limbile la-nceput
și se aude un fel de murmur șoptit
printre ierburi înalte
e vară iar
dar niciodată aceeași
suntem atât de departe
și atât de surzi
poemele zboară ca albinele-n aer
peste merii-nfloriți
și noaptea când vine
strivește în urmă totul
ceva din tine va rămâne veșnic în mine
în ciuda întâmplărilor
și ceva din tine va rămâne veșnic în mine
în ciuda nopții

Delir

când se nimerește să fiu singură cu mine
te văd plutind ca Ofelia
acoperit cu plante verzi și ramuri
Ofelia nu a fost niciodată bărbat
până la tine
nici eu n-am fost vreodată femeie
până la tine
în adâncul lacului e întuneric
noroc tot cu numele noastre amestecate
care ne dau o gură de aer
să putem respira
s-ar putea să îți se pară bizar ce-ți spun
dar repetă-mi numele de 14 ori
și vei vedea ce se întâmplă
vom începe în același timp
eu îți voi striga numele de 13 ori
nu căuta neaparat un sens
cum faci mereu
cum explici mereu
cum ceri mereu
sensul este în numele meu și-al tău
rostate împreună

Poemul lămpii cu abajur

un bărbat
el se joacă în fiecare zi cu coastele mele
un bărbat
el se joacă în fiecare seară cu sfârcurile mele
un bărbat
sunt în stare să simt plăcerea
când trec aplecată pe sub lampa cu abajur înflorat
în vârful picioarelor
parchetul scârțâie sub talpa mea desculță
un bărbat
afară cântă greierii a toamnă
șira spinării mi se înconvoaie ușor
pe sub lampa cu abajur
nu o ating ea rămâne țeapănă
frumos colorată în picioare
avem o relație specială eu și lampa cu abajur
cumpărată de la consignația
un bărbat

Descântec de bărbat

te simt în mine cu tot ce ești
îți simt mirosul pielii al părului
îți simt gustul coapselor
mă strădui din răputeri
să nu fac poezele
îmi ești atât de antipatică astăzi
încât mi-aș dori să te rumeg
centimetru cu centimetru cum sunt convins
nimeni n-a făcut-o până acum
ca să te fac liberă cu adevărat
și cu adevărat frumoasă

Cântec poemului ucis

fiecare își aduce noaptea corpul în joc
fiecare și-l iubește pe al său
cu degetele de la picioare
cu cele de la mâini
cu liniile sale
cu ochii și buzele
fiecare vine cu pielea lui
așezată frumos peste carne
și își spune
trebuie să-mi iubesc trupul
trebuie să-mi iubești trupul
când vine seara
eu îți scriu un poem cu aripi
e blând
și se strecoară ușor
pe sub pervazul de termopan
ajunge unde ești tu
și cade fâlfâitor pe podea
nu ai nici cea mai vagă idee
că ar putea fi un poem
poate chiar un poem
de dragoste

Îndepărtare

îți spun dumneavoastră
o declarație mai mult decât sublimă
e începutul sfârșitului
se simte în aer și fluturi

Amor cast

mă îmbată amorul tău cast
pe care l-am pierdut
într-o amiază de toamnă
așa cum pierzi un cerel
când îți scoți rochia seara
înainte de culcare
poeme în lichid amniotic
se vor naște de-acum în pântecul meu
și vor lua chipul îngerilor din pomi
îți voi scrie poeme seară de seară
când îngerii merg la culcare
și ochiul lui Dumnezeu e adormit
și ochiul tău va fi orb
pentru că lumina ce-l străbate
se-ntunecă odată cu seara
și crește-năuntru
și se preface-n fiere
gura ta mută umple biblioteci
în timp ce eu tac și nasc îngeri

Sentiment gustativ

după aceea am simțit în gură gustul cărnii tale
pe care am strâns-o în mine ca un canibal

Poem pentru bicicliste

nu se știe dacă afară s-a înnorat
sau poate ochii mei
se lasă nopți peste lume
și e doar dimineață
și e doar începutul din urma ta
toate ceasurile au început să ticăie
și cel din cutie
și pendula dintre cele două uși
fluturii se prăbușesc cu zgomot
și lasă adevărate cratere în pământ
rămân nemișcată
așa cum te port în mine
ca pe un vas chinezesc
pe vârful degetelor
aș vrea să nu te mai pot iubi
și să alerg cu bicicleta fericită
că nu te mai pot iubi
să strig din toți creierii
sunt prima femeie care nu mai poate iubi

Copiii lui Dumnezeu

tu și cu mine suntem copiii lui Dumnezeu
goi și singuri cu gândul unul la celălalt
eu mă uit la sexul tău
tu îl adulmeci pe al meu
pielea ne este o imensă pânză de cort
sub care se întâmplă minuni
suntem frumoși și singuri în rai
inventăm pretexte să ne putem iubi
oriunde se nimerește
sub măr
în așternutul palmelor mele
în căușul coapselor tale
aș vrea să te nasc înăuntru nu în afară
să te strecuri încet în mine
și eu să te învălui
cu placenta umedă și transparentă
aș deveni femeia-înger
iar tu ai spune
ți-au crescut sânii târziu femeie-înger
și atârnă sub greutatea sfârcurilor tale
ca niște muguri
spre care caprele se întind să-i lingă
femeie-înger aripile ți se desprind uneori de trup
și le lipești cu salivă
le adaugi pene în plus
așa cum atașezi gene false

iar coama ți se zburlește ca la o fiară
femeie-înger curge laptele din tine
și-l stergi cu vârful penelor
și cu puful de pe gâtul întors
semeni cu o femeie abia acum

Un descântec pe zi

e atâta dragoste adunată în mine
că poți vorbi prin gura mea
ca printr-un medium
iubitul meu de peste zi
bărbatul meu de peste noapte
privește ca un amant
și se întreabă ce e iubirea
pe geam
curg șanțuri de apă
toată ziua a plouat astăzi
peste întreaga lumină
peste buzele tale
peste degetele tale
în părul tău
te-mbrac în flori de liliac
și te număr pentru noroc
te rotești în aer
ca un roi fără matcă

Cai pe jumătate albi

îmi trimiți cai albi pe jumătate
eu înnebunesc ușor
și mă frâng în mine
ca o șerpoaică
și dau puțin pe dinafară
mă retrag
aș ieși prin ureche
să alerg alături de ei
aș ieși prin tâmplă
prin ochi
din propriul trup
și caii aleargă spre mine
eu tac
așa de greu tac și mă ascund
după primul plămân
în rinichi și în coșul pieptului
toate sunt calde în mine
toate sunt vii și dor
caii aleargă sălbatici în jurul meu
ca în jurul unei cazemate

Fluturi bolnavi

fac pași spre sticla de apă
așezată pe marginea ferestrei
îmi sângerează buzele fără motiv
aș fi vrut să mă uit la un film despre fluturi
cum se îmbolnăvesc ei în copilărie
și cum le cad aripile la chimioterapie
sunt jalnici așa cum se târăsc pe podea
cu zgomot de papuci târșiți
și nimeni nu-i bagă în seamă
îi mătură ca pe gunoaiele obișnuite
de zi cu zi
unii au noroc de insectare
înainte de tratament
dar cei mai mulți dispar la fel cum
dispărea praful de pe aripile lor
când porneam la cules de fluturi
cu plasa de tifon făcută de bunicul
ieri câțiva fluturi muribunzi
au zburat deasupra mea
se scuturau în aer
și tot aerul s-a umplut de prafuri colorate
pe ici pe acolo câte o aripă

când sunt bolnavi
fluturii se dezvelesc de toată grația lor
și o împrăștie în aer ca pe cenușa unei incinerări
rămân golași monstruoși slabi ca niște mârțoage
buzele mi s-au umplut de praf de aripi
colorate
de fluturi bolnavi

La Sinaia

se întunecase la Sinaia
și doar călugării mai iubeau
zidurile erau
de piatră cenușie și grea
în jur pieriseră cândva căprioare și cerbi
am plâns ca un copil părăsit
recitând versuri în limbi
pe care nu le-a scris nimeni
pe care nu le-a auzit nimeni
pe care nu le-a cunoscut nimeni
și doar călugării mai iubeau aici
în rest eram doar eu
căprioare și cerbi

Mugurii sânilor mei

spui că fiecare deget al tău
știe sânii mei pe de rost
cum pot ele ști
când degetele tale sunt oarbe
când ele nu au atins
măcar o dată mugurii sânilor mei
mugurii sânilor mei
care înfloresc în fiecare primăvară
odată cu iarba
când cresc mugurii sânilor mei
să rupă zăgazurile

După miezul nopții

e un zgomot infernal
după miezul nopții
mașini flori insecte uriașe
dragoste arme lumini cai
ape tulburi
trenuri de mare viteză
toate fac un zgomot nebun
în timp ce tu te desprinzi încet
și ascuți
alții dorm înecați în vise
nimeni nu mai spune nimic
nu ar mai vrea să iasă niciodată de acolo
doar tu singur ești firesc ca de obicei
și îi privești ca într-un acvariu
cum dorm și îți zâmbesc în somn
niște copii lucioși ce se ating în treacăt
nevinovați și amnezici la lumina zilei

Poem de scară

poezia nu încapă în holul meu de bloc
cei doi au ieșit pe ușă ținându-se de mână
abia de-au încăput prin îngustimea ramei de la ușă
se oglindeau în holul pustiu
ca într-un lac întunecat
era târziu și vecinii se culcaseră devreme
au ieșit pe vârfuri
mai aproape îmbrățișați și au râs
a răsunat aerul de râsetul lor
au tresărit toți în somn
eu i-am petrecut cu privirea până la parter
în rama ușii largă
becul cu senzor s-a stins
imaginea lor s-a blocat
și a rămas așa blocată

Capăt de cer

femeile care dau porumbeilor de mâncare
sunt mereu femei cu părul alb
cu fața ridată
cu privirea pierdută
păsările se adună ca un ciorchine în jurul lor
și le înaripează ciudat picioarele
ele aruncă în continuare grăunțe
ca un semănător

Conversație

rămână această imagine în mintea ta
să spunem că doar noi doi
am putea împlini vreodată
tot ce visăm
abia îmi revin după o iarnă lungă
în care am murit de două ori
și nu pot pleca nicăieri
pleacă numai cel care pleacă
tu nu pleci când pleci
pentru că ai întoarcerea scrijelită în creier
nu voi îmbătrâni clasic niciodată
cu poze și amintiri
viața mea se va trăi până în ultima clipă
acum aș vrea să scriem
poeme unul pe celălalt
de-adevăratelea
cu o cariocă a cărei cerneală să se imprime ca un tatuaj
ți-aș umple trupul de cuvinte
aș săruta fiecare cuvânt
înainte de a-i da drumul în carne

O femeie

fusesem o femeie frumoasă până într-o zi
când pe neașteptate pielea a devenit tot mai subțire
oglinzile s-au spart în mii de cioburi și au rămas așa
cu chipul meu răsfrânt în zeci de fascicule
îmi caut buzele și-mi găsesc ochii tăiați
nu curge sânge
nu e rimel nicăieri nici urme de ruj
cioburile au înghețat în formă de stea
chipul meu apare și-n vis în formă de stea
uneori rama cedează și podeaua se umple de cioburi
iau mătura și le adun cât pot mai repede
le șterg frumos și le lipesc la loc
degetele mi se umplu de sânge
și se amestecă peste tot cu superglu-ul
și fusesem o femeie frumoasă

Poem pentru șoldul tău

e mai bine așa decât altfel
când ne vom întâlni
va fi o bucurie fără margini
între noi vor pluti cuvintele pline de must
acum stau lângă șoldul tău cu capul lipit
tu respiri epidermic ca nuferii
îți simt sângele cum izbucnește în vase
cum îmi arde tâmpla înduioșată de tine
trag de timp ascultându-te
aprob și aș vrea să dilat timpul
să reinventez pe loc o teorie a neantului
care să ne înghită
pe tine citind
pe mine dormind lângă șoldul tău

*

că uneori mi-e mai dor de tine decât durerea
nu ai să simți
decât atunci când ai să strigi
singur pe stradă cu pieptul dezgolit
în cămașa ta neagră roșie sau albă de bărbat
alăptat la sânul unei femei
că uneori mi-e mai dor de tine decât durerea
nu vei ști până când
nu te vei lipi în zgomotul străzii de un perete
igrasios
tânjind după starea placentară
dinăuntrul meu de femeie

Mlaștini de înger

nefericirea mea are apucăturile unui bivol tânăr
tăvălit printr-o mlaștină adâncă
privesc pe geam și-mi spun
că afară e un alt anotimp mai frumos decât acela
care s-a stabilit definitiv într-o vară fierbinte
în mlaștini de înger
mlaștini groase din lapte și miere
în care ai fi putut rămâne până la întâlnirea de apoi
sticla e însăși nefericirea întărită din nisip
care-mi taie întreaga zi în bucăți mai mari sau mai mici
din care curg șanțulețe de sânge
firicele nevinovate
care se preling pe dosul palmei cu pielea netedă și albă
ce piele minunată
ce piele minunată

Numele meu

mă cuprinde tristețea
mergând prin ploaie spre Piața romană
e un frig ca între două borcane goale
nu mai am nicio rudă
toate s-au dus una câte una
prin cimitire împădurite
prin grădini pline de iarbă
nimeni nu le mai smulge buruienile
oamenii s-au dus să moară ca mieii la tăiere
crezând că eu voi purta mai departe numele lor
dar și așa mi-e greu zi de zi prin ploaie
spre Piața romană
când mașinile mă stropesc la marginea trotuarului
oricât de cuminte aş păși
iar câinii mă mușcă fără motiv
numele lor este tot ce mi-a mai rămas
toată tinerețea și mirosurile copilăriei
toate gândurile dinaintea morții
se regăsesc în pelerina lui de ploaie
transparentă ca o gelatină
pe ea o apăr cu umbrela mea ponosită
cu dragostea mea închisă în cutia de nasturi
pedalând cu bicicleta printre jaloane
ca un înger în căutare de aripi

Protest

uneori aş vrea să umblu dezbrăcată în văzul lumii
şi să dau foc hainelor
precum unui eretic în piaţa publică
poşetele şi pantofii să ardă
curelele şi mănuşile
şosetele şi ciorapii de mătase
sutienele şi rochiile drepte
inelele şi mărgelile
cerceii şi brăţările
îmbrăcaţi în funcţionari
în ciocli şi în miri
oamenii plâng
în culegători de căpşuni
în judecători
în soldaţi
în prostituate
în şoferi în părinţi
în preoţi în gunoieri
în bancheri
oamenii fac dragoste
vânzători în piaţă
artişti dansatori
oamenii se sărută
vieţăşi ai închisorilor
măturători miniştri
oamenii îşi spun cuvinte în care se îmbracă
sau se dezbracă pe anotimpuri

Stare

deodată două mâini care nu se mai recunosc
încep să-şi scrie poveşti
toată după-amiaza apa se scurge în baie şi nu e nimic de
spus
face un zgomot subţire ca apa de izvor
o ascult şi îmi lipesc palma uşor de peretele umed
copilul vecinilor a ţipat scurt
un şofer obosit a frânat brusc
apa nu s-a mai auzit deloc pentru că
în urmă ta n-a mai rămas decât rama ferestrei
pe care o privesc trecătorii
dimineaţa luminată la răsărit
seara luminată la apus

Cuprins

La capătul zilei / 5
Simplu poem / 6
Sentiment de izaură / 8
Strigăt de seară / 9
Peisaj marin / 10
Amnezia zilei de azi / 11
Cuvintele ce s-au spus / 13
V de la viu / 14
Bărbatul anonim / 15
Poem pentru pești / 16
Poem estival / 17
Descântec de femeie / 18
Înainte de sfârșit / 19
Alt poem de dragoste / 20
Delir / 21
Poemul lămpii cu abajur / 22
Descântec de bărbat / 23
Cântec poemului ucis / 24
Îndepărtare / 25
Amor cast / 26
Sentiment gustativ / 27
Poem pentru bicicliste / 28
Copiii lui Dumnezeu / 29
Un descântec pe zi / 31
Cai pe jumătate albi / 32
Fluturi bolnavi / 33
La Sinaia / 35
Mugurii sânilor mei / 36
După miezul nopții / 37
Poem de scară / 38
Capăt de cer / 39
Conversație / 40
O femeie / 41
Poem pentru șoldul tău / 42
* / 43
Mlaștini de îngeri / 44
Numele meu / 45
Protest / 46
Stare / 47